

Tištěná média 1

Igor Orozovič JSEM VELKÝ NOSTALGIK

[zobrazit sken](#), [skeny titulních stran](#)

Tištěná média, Datum publikace: 17.04.2025 0:00:00, Datum importu: 17.04.2025 0:10:50, Zdroj: Marianne, Autor: Eva Kadavá, Rubrika: Vše o mužích - rozhovor, Strana: 138, Periodicita: Měsíčně, Vydavatel: BurdaMedia Extra, Provozovatel: BurdaMedia Extra, Země: CZ, AVE: 1 548 040 Kč, GRP: 2,16, OTS: 194 578, Prodaný náklad: 23 310, Tištěný náklad: 29 300, Čtenost: 194 578, Plocha: 290989 mm²

S hercem a muzikantem Igorem Orozovičem (40) o jeho srbských kořenech, o tom, jak prožívá svou nejnovější roli táty téměř půlroční dcery, a o lásce ke starým věcem, kterou už naplnil několik sklepů.

* V kavárně, kde jsme se sešli, jste se hned ptal po dezertech. Máte rád sladké? Neznám moc mužů, kteří by ho měli v lásce...

Docela jo. Potřebuji mít něco sladkého pořád u sebe a jen tak si uzobávám. Mám takhle nastavený metabolismus. Kamarádi si ze mě kvůli tomu dělají legraci a schválně vždycky krouží kolem mých zásob, schovají mi je nebo je zblajznou a čekají na moji atomovou reakci.

* Příjmení Orozovič nezní úplně česky. Pátral jste po jeho původu?

Nemusel jsem pátrat, můj dědeček byl bosenský Srb.

* A kdy se dostal do Čech?

Po druhé světové válce, ale nikdy si tu úplně nezvykl. Pořád v něm zůstával Balkán.

* Zdědil jste po něm balkánský temperament?

Nevím, jestli je balkánský, ale temperamentní jsme celá rodina. Všichni jsme hodně impulzivní. Když se sejdem na Vánoce, tak se navzájem překřikujeme. Takové to, kdy všichni křičí, ať ostatní nekřičí, a tak všichni dál křičí.

* S tímhle příjmením asi nebylo jednoduché vyrůstat. Dostal jste nějaké povedené přezdívky?

Máte pravdu, i když dnes by se nad takovým jménem asi nikdo nepozastavil. Ale tehdy spíš než Orozovič zaujalo lidi jméno Igor, všichni ho měli za ruské. Chodil jsem na gympl s dobrými spolužáky, dělali jsme si vtipy ze sebe navzájem, ale nic, z čeho by někdo měl trauma. Výhoda výrazného jména byla, že si nás s bráchou Nikolou ze všech akcí pamatovali. Když jsme se s někým potkali i po mnoha letech, tak všichni přesně věděli, kdo jsme, kdežto my jsme v těch hromádách Tomášů, Radků a Tondů měli bordel. A přezdívku jsem nikdy nedostal, protože moje jméno stačí. Ani umělecký pseudonym by neměl smysl.

* Jste herec, muzikant, ale už méně lidí ví, že jste činný i výtvarně. Objevoval jste své talenty postupně?

Vždycky jsem měl problém, že jsem úplně nevěděl, co bych chtěl dělat. Bavilo mě všechno. Takže když jsem se pak rozhodl pro uměleckou dráhu, vybral jsem si muzikál. Chtěl jsem vyzkoušet, co mi půjde víc: tanec, zpěv, nebo herectví?

* Takže výtvarné vzdělání nemáte?

Nemám. I když mě to baví odjakživa a vymetám výstavy. Ale nepovažuji se za výtvarníka. Lidi mají tendenci všechno si pojmenovávat: herec, zpěvák a tak dále. Já o sobě vždycky říkám, že jsem prostě umělec. Většina mých kolegů dělá spoustu věcí. Když se ale chcete někým nazývat, musíte ovládat řemeslo – mít vzdělání v harmonii nebo kreslířské technice – a musí vás to aspoň trochu živit. Každý může kreslit nebo dělat muziku, to ale ještě neznamená, že je profesionální výtvarník nebo muzikant. Já dělám linoryty a koláže, ale to může dělat i dítě ve školce.

* Vedle anglického jazyka umíte i francouzsky a srbsky. To musí být do života velká výhoda.

Srbštinu mám spíš naposlouchanou a zakódovanou v sobě od dětství – přenádherný jazyk. A francouzštinu taky miluju! Oproti strašidelné němčině to pro mě byla na gymplu jasná volba, i když mi nešla gramatika a měl jsem z ní čtyřky. Pak jsem se k ní vrátil na konzervatoři, když jsem začal zpívat francouzské šansony, protože u nich si člověk může pohrávat s hereckým projevem. Francouzština je prostě super a díky hudbě jsem si ji docela naposlouchal a vybrousil si výslovnost.

* Asi nebudu první, kdo vám řekne, že máte sexy hlas. To muselo být velké lákadlo na ženy recitovat jim francouzské básně do ucha. Zneužíval jste toho?

Máte pravdu, hlavně po ránu mám bas až někde v suterénu. Nikdy jsem toho nevyužíval. Ale napsal jsem písničku právě o francouzštině a jak v ní zní všechno sexy. Jmenuje se Muž bez jména a v rámci našeho Cabaretu Calembour ji zpívám s Lucií Polišíenskou. Je o tom, jak se dívka zamiluje do muže, který v televizi mluví francouzsky, aniž by mu rozuměla. Celý život o něm sní a až po letech si jeho slova přeloží a zjistí smutnou pravdu. Poslechněte si tu písničku na YouTube.

* Takže jste toho ani jednou nezneužil?

Naopak, mám to opačně. Ženy mám samozřejmě rád, ale nesnáším takové ty laciné triky. Myslím, že tím, jak se pohybuji v divadle, nemám rád hraní na to, co by zabralo. Třeba u sebe v bytě nebo jinde jsem nikdy prvoplánově nesedal k pianu, abych ženskou oblbnul. Ani když naléhala. (smích) Spíš třeba až po delší době, když už jsme se poznali. Jsem radši sám sebou, aby žena věděla, co ji čeká. Ani nikde mezi lidmi nemluví o tom, že jsem herec. Spíš to tajím.

* Neříkejte mi, že vás lidé nepoznávají.

V únosné míře. Nejsem žádná celebrita a je fajn zachovat si soukromí. Párkrát jsme s kamarádem byli na baru a někdo se pořád ptal, co děláme a že nás odněkud zná... Tak jsem si radši povolání vymyslel. Naposledy jsem takhle obchodoval se střechami. To byla spíš legrace a útek, ale je fakt, že pravdu říkám až na poslední chvíli. Někteří lidé jsou bohužel fascinováni tím, jakou práci děláme, a pak nevidí Igora, ale prostě herce. A takových povolání, která vyvolávají reakci, je víc, například piloti nebo kdokoli v uniformě.

* Letos na začátku roku jste na Instagramu oznámil narození potomka. Jak se s novou rolí sžíváte?

Zatím je to docela legrace, ale samozřejmě časem to bude náročnější. Jsem rád, že jsem si na otcovství trochu počkal. Řadu věcí jsem si vyzkoušel a už v sobě nemám takové ty mladistvé egoistické ambice něco si dokazovat, neženu se za kariérou. Kdybych byl mladší, byl bych možná trochu nervózní z toho, co jsem ještě nestihl. Teď už toho mám dost za sebou a věřím, že i před sebou. Stihl jsem například založit kapelu, což bylo náročné časově i finančně, a to bych s děckem asi nezvládl. Teď už se o obojí budu jen starat a užívat si ty radosti a stresy.

* Nikde jste oficiálně neprozradil pohlaví miminka, řeknete nám ho?

Je to holčička.

* Většině rodičů příchod dítěte přeskládá priority. Máte to taky tak?

Zatím je to krátká doba a všechno nás teprve čeká. Nemám ale pocit, že by se mi v životě všechno přeházelo. Spíš mi přijde, že to otvírá další úhly pohledů na svět. Zajímavé je, že to člověk nepochopí, dokud to sám nezažije. Je to úplně sci-fi, ohromná věc... Naštěstí žijeme v době, kdy se muži více angažují, jsou více součástí všeho i během těhotenství.

* Takže jste všechno prožíval se svojí partnerkou?

Jasně, nechtěl jsem nic podcenit a nechat ji v tom samotnou. Kamarád mi doporučil absolvovat předporodní kurz. Díky tomu jsem vnímal celou cestu těhotenstvím a můžu to doporučit všem ostatním chlapům. Samozřejmě jsem byl také u porodu. Silný zážitek, kdy si člověk uvědomí, o co všechno jde. Vyrázil jsem do porodnice hned po představení a dva dny nespál, protože po té slavné noci jsem se ještě vrátil na zkoušku představení Privatizace v **Národním divadle**. Věděl jsem, že by mě tam ten den docela potřebovali. Přišel jsem úplně mimo, dal si dva panáky whisky, koupil bublinky pro ostatní, zkoušku nějak přežil a pak zase jel za holkama.

* Zjistil jste o sobě s narozením dcery něco, co jste do té doby nevěděl?

Byl jsem překvapený, že jsem trpělivější, dokážu probdít víc nocí a dokážu víc milovat. Prý i u mužů dochází k výlevu hormonů. Ten prý ale po šesti týdnech přejde. Snažím se být mezi zkouškou a představením doma a starat se v rámci možností o ženu s dcerou. Aspoň nějaký ten nákup, úklid, nádobí, uspávání, krmení, hlídání, výlety... Už máme po šestinedělí a ta radost a ochota trvá, takže jen hormony to asi nebude. Prostě to člověka změní. Jsem tady najednou pro někoho.

* Fotky své partnerky nikde nezveřejňujete. Chcete ji chránit před světem showbyznysu?

Spíš mi to přijde zbytečné. Je to naše soukromí, partnerka není ze světa showbyznysu a nemá potřebu se někde prezentovat. Nevidíme k tomu důvod. Jinak ale spolu normálně chodíme na veřejnost, rozhodně ji netajím.

* Loni jste oslavil čtyřicítku, přišel s ní nějaký zlomový okamžik?

Můj zlomový okamžik přišel se založením kapely a teď s narozením dítěte. Vlastně se vše hezky spojuje dohromady. Určitou krizí jsem prošel o několik let dříve, po covidu, a samozřejmě byla spojená i s uměleckou krizí. Kladl jsem si otázku, jestli to má smysl. Do čtyřicítky jsem tedy šel s vyřešenými věcmi a teď už si jen užívám.

* Zahrál jste si už všechny role, které jste chtěl?

Jak jsem říkal, nemám už potřebu si něco dokazovat, dostávat ceny. Myslím, že znám svoje kvality, svoje nedostatky i dostatky. Zahrál jsem si toho strašně moc. Už to není o tom, že bych chtěl konkrétní roli, ale spíš že chci poznat určitého režiséra nebo hereckého kolegu. Jednu postavu ale v hledáčku mám – od mládí jsem si chtěl zahrát Salieriho. Během angažmá v **Ostravě** jsem hrál Amadea a vždy jsem postavu Salieriho chápal. Vidí genialitu, na kterou nemůže dosáhnout – a to se týká nás všech. Říká: „Vítejte, bratři v průměrnosti.“ To jsme de facto my všichni. Chtěl bych si zahrát zoufání člověka, který miluje umění, ale ví, že má své limity. Geniálně napsaná postava.

* Máte nějakou roli, která vám utkvěla v paměti napořád?

Muzikál Lazarus v Divadle Komedie, poslední dílo Davida Bowieho. To je pro mě neustále silná záležitost. Jsou představení, která vás zas a znova překvapují. Je to pro mě jedna z nejnáročnějších věcí, které jsem kdy dělal. A pak britská inscenace Brácha v Divadle Ungelt. Společně s Veronikou Khek Kubařovou a Markem Němcem v ní hrajeme nádherný rodinný propletenec. Dodnes řešíme, jak to ty postavy mezi sebou mají. Geniálně napsaná konverzační sága. Takové role přijdou jednou za pár let.

* Vaší velkou vášní je sběratelství. Prý chodíte po bazarech a hledáte poklady.

Už míní. Ale když jdu kolem popelnice a je tam nějaká skvělá věc, tak ji musím prozkoumat. Nikdy nevíte, jestli nejde o poklad. Rád věci zachraňuju. A vždycky jsem měl rád věci s příběhem.

* A máte to doma ještě kam dávat?

Nemám. Mám několik sklepů plných krámů, které musím vyklidit. Už jsem dal sám sobě stopku. Před časem mi v jednom pořadu terapeut Jan Vojtko vysvětlil, že by ty věci mohly být pro mě emoční kotvou. Je fakt, že nemám žádnou paměť – většinu svého života si nepamatuju a ty předměty mi to připomínají. Schovávám si každý text, který napíšu, každý scénář, každou věc, co dostanu. Jsem v tomhle velký nostalgik. Rád se k těm věcem vracím a díky tomu, že je vidím, přicházejí i vzpomínky. Zároveň mám rád hezké materiály – kámen, dřevo... Taky si rád vozím suvenýry z cest. Žádné magnetky na lednici, ale věci spojené s tamní kulturou. Třeba z Etiopie mám originální hliněnou dózu na kávu. Vozím si věci, které můžu používat, mám například trumpetu z Tibetu, je dva metry dlouhá a využívám ji na svých koncertech.

* Co říká na vaši sběratelskou vášeň partnerka?

Kvůli ní jsem se začal učit s věcmi loučit, aby mě nezabila.

* Specializoval jste se ve svém sbírání na konkrétní předměty?

Vždy to byly určité vlny, nikdy jsem ale nebyl sběratel, který se do věcí noří a ví o nich všechno. Nejsem na čísla ani

puntičkář. Sbíral jsem například šelakové desky, to je tak krásná věc! Mám pár gramofonů na kliku a je fascinující pustit si hudbu bez elektřiny. Bral jsem je třeba ven na piknik a s nimi dvacet desek, které vážily asi deset kilo. Jsou strašně těžké, a ještě se lámou, vlastně jsou úplně nepraktické. Ale gramofon natáhnete klikou a on vám zahraje písničku. Také mám doma fonografické válečky, ještě je na nich nápis Edison. Pak jsem sbíral staré sirky z celého světa – ještě v těch dřevěných krabičkách. To je věc, která nezabere moc prostoru.

* Jste rodilý Pražák, máte místa, na která se rád vracíte?

Milion. Žiju přes deset let na Žižkově, to je moje srdcovka. Třeba Vítkov. Přijde mi silný v tom, že člověk z něj vidí Prahu z 360 stupňů a uvědomí si, že je její součástí – její krásy i té složité historie. Třeba ty dveře památníku – demagogický výklad minulosti. Ale i to patří k mnohohvrstevnatosti a kouzlu Prahy. Je to jako vztah. Musíte milovat i ty horší vlastnosti. Myslím, že Praha je jedno z nejkrásnějších měst světa a pořád je co objevovat.

* Prý máte rád kafe. Kam na ně chodíte?

To je těžké, začíná doba, kdy už ani bohatý člověk pomalu nemá na kafe ve městě. Vypiju jich denně pět až šest a to máte skoro 600 Kč, a ještě ani nevíte, jestli bude ta káva dobrá. Navíc já jsem fanda italské hořké kávy, a ne té hipsterské kyselé, které je všude plno. Takže si často dělám kávu doma. Vrátil jsem se k džezvě, což je tradiční postup, který jsem odkoukal od mámy. Ta ji pila od našeho dětství. Příprava je vlastně malý rituál a chutná výborně.

* Vaším kamarádem je David Matásek, který je velký fanoušek skútru Vespa. Četla jsem, že jste si ji také pořídil. Přijel jste na ní na náš rozhovor?

Ne, ale už jezdím jak drak – jakmile je víc než pět stupňů nad nulou. Jízda na Vespě vám hned zlepší náladu. Ten rozhled, ten vzduch! Patří k ní i určitý styl oblékání a životní nadhled. Jsou majitelé, kteří si Vespu i sebe hezky tuní. Často vidíte slečnu v šatech nebo muže v sáčku. Je to stylové a krásné. A člověk je totálně svobodný. Jen trochu riskuje. Kdysi mi Ondra Pavelka, který má také Vespu, řekl jednu důležitou poučku: Po Praze s ní musíš jezdit, jako by tě úplně všichni chtěli zabít. Překvapivě se na ní ale cítím víc v bezpečí než v autě. A kdyby na skútru jezdilo víc lidí, byla by tu dopravní pohodinda.

„Řadu věcí jsem si vyzkoušel a už v sobě nemám mladistvé egoistické ambice něco si dokazovat.“

„Jen hormony to asi nebude. Rodičovství prostě člověka změní. Jsem tady najednou pro někoho.“

„Jízda na Vespě vám hned zlepší náladu. Ten rozhled, ten vzduch! Člověk je na ní totálně svobodný.“

KDE IGORA UVIDÍTE

Právě natáčí minisérii o spisovatelce Simoně Monyové, kterou ztvární Tereza Ramba – Igor Orozovič zde hraje jejího manžela. Kromě silného dramatického příběhu chce seriál ukázat mechanismy toxického vztahu a otevřít společenskou debatu na téma domácí násilí a duševní zdraví.

IGOR OROZOVIČ

Narodil se roku 1984 Praze. Po maturitě na gymnáziu studoval dva roky muzikálové herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka a poté činoherní herectví na DAMU v Praze. Z angažmá v činohře **Národního divadla moravskoslezského v Ostravě** přešel do Činohry **Národního divadla** v Praze, kde právě zkouší inscenaci Tři mušketýři a já. V ND ho můžete vidět i ve hrách Privatizace, Hamlet, Naši Furianti ad. Hraje také v Cabaretu Calembour, jehož je spoluzakladatel i spoluautor, v muzikálu Davida Bowieho Lazarus v Divadle Komedie a ve hře Brácha v Divadle Ungelt.

IGOR A HUDBA

Vedle herectví se Igor Orozovič věnuje také hudbě, vydal album Když chlap svléká tmu. Jeho skladby zaranžoval pro Moravskou filharmonii Olomouc hudebník Jan Lstibůrek. Záznam koncertu poběží 9. května v České televizi a bude na všech internetových platformách. Pro svůj zatím nejnovější filmový počín, romantickou komedii Na horách, složil s písničkářkou Tali singl Za hory za dolý.

TEXT: EVA KADAVÁ

FOTO: TOMÁŠ THURZO; MAKE-UP A VLASY: NATÁLIE HOST; STYLING: MIROSLAV ROMANIV; SUPERVIZE:

MARTIN ŠUST; PRODUKCE: SABINA OLIJVE ZA POSKYTNUTÍ PROSTORŮ K FOCENÍ DĚKUJEME HOTELU THE CLOUD ONE PRAGUE - Igor má na sobě: polo tričko, Panicale, Studio Cielo

- Igor má na sobě: tričko, Van Laack; kožená bunda, Fradi; kalhoty, GTA; vše Studio Cielo

- Igor má na sobě: kožená bunda, Werner Christ; tričko, Panicale; kalhoty, GTA, boty, Magnanni; vše Studio Cielo

- Igor má na sobě: sako, Eduard Dressler, Studio Cielo; polo tričko, Reserved; kalhoty, Levi's

Igor Orozović

JSEM VELKÝ NOSTALGIK

*S hercem a muzikantem **Igorem Orozovićem** (40)
o jeho srbských kořenech, o tom, jak prožívá svou nejnovější
roli táty téměř půlroční dcery, a o lásce ke starým věcem,
kterou už naplnil několik sklepů.*

TEXT: EVA KADAVÁ

V kavárně, kde jsme se sešli, jste se
hned ptal po dezertech. Máte rád
sladké? Neznám moc mužů, kteří
by ho měli v lásce...

Docela jo. Potřebuji mít něco sladkého pořád
u sebe a jen tak si uzobávám. Mám takhle na-
stavený metabolismus. Kamarádi si ze mě kvůli
tomu dělají legraci a schválně vždycky krouží
kolem mých zásob, schovají mi je nebo je zblaj-
znou a čekají na moji atomovou reakci.

**Příjmení Orozović nezní úplně česky. Pátral jste
po jeho původu?**

Nemusel jsem pátrat, můj dědeček byl bosens-
ký Srb.

A kdy se dostal do Čech?

Po druhé světové válce, ale nikdy si tu úplně
nezvykl. Pořád v něm zůstával Balkán.

Zdědil jste po něm balkánský temperament?

Nevím, jestli je balkánský, ale temperamentní
jsme celá rodina. Všichni jsme hodně impulziv-
ní. Když se sejdem na Vánoce, tak se navzájem
překřikujeme. Takové to, kdy všichni křičí, ať
ostatní nekřičí, a tak všichni dál křičí.

**S tímhle příjmením asi nebylo jednoduché vy-
růstat. Dostal jste nějaké povedené přezdívky?**

Máte pravdu, i když dnes by se nad takovým
jménem asi nikdo nepozastavil. Ale tehdy spíš
než Orozović zaujalo lidi jméno Igor, všichni
ho měli za ruské. Chodil jsem na gympl s dob-
rými spolužáky, dělali jsme si vtipy ze sebe na-
vzájem, ale nic, z čeho by někdo měl trauma.

Výhoda výrazného jména byla, že si nás s brá-
chou Nikolou ze všech akcí pamatovali. Když
jsme se s někým potkali i po mnoha letech,
tak všichni přesně věděli, kdo jsme, kdežto
my jsme v těch hromadách Tomášů, Radků
a Tondů měli bordel. A přezdívku jsem nikdy
nedostal, protože moje jméno stačí. Ani umě-
lecký pseudonym by neměl smysl.

**Jste herec, muzikant, ale už méně lidí ví, že jste
činný i výtvarně. Objevoval jste své talenty
postupně?**

Vždycky jsem měl problém, že jsem úplně ne-
věděl, co bych chtěl dělat. Bavilo mě všechno.
Takže když jsem se pak rozhodl pro umělec-
kou dráhu, vybral jsem si muzikál. Chtěl jsem
vyzkoušet, co mi půjde víc: tanec, zpěv, nebo
herectví?

Takže výtvarné vzdělání nemáte?

Nemám. I když mě to baví odjakživa a vymetám
výstavy. Ale nepovažuji se za výtvarníka. Lidi
mají tendenci všechno si pojmenovávat: herec,
zpěvák a tak dále. Já o sobě vždycky říkám, že
jsem prostě umělec. Většina mých kolegů dělá
spoustu věcí. Když se ale chcete někým na-
zývat, musíte ovládat řemeslo – mít vzdělání
v harmonii nebo kreslířské technice – a musí
vás to aspoň trochu živit. Každý může kreslit
nebo dělat muziku, to ale ještě neznamená,
že je profesionální výtvarník nebo muzikant.
Já dělám linoryty a koláže, ale to může dělat
i dítě ve školce.

Vedle anglického jazyka umíte i francouzsky a srbsky. To musí být do života velká výhoda. Srbštinu mám spíš naposlouchanou a zakódovanou v sobě od dětství – přenádherný jazyk. A francouzštinu taky miluju! Oproti strašidelné němčině to pro mě byla na gymplu jasná volba, i když mi nešla gramatika a měl jsem z ní čtyřky. Pak jsem se k ní vrátil na konzervatoři, když jsem začal zpívat francouzské šansony, protože u nich si člověk může pohrávat s hereckým projevem. Francouzština je prostě super a díky hudbě jsem si ji docela naposlouchal a vybrousil si výslovnost.

Asi nebudu první, kdo vám řekne, že máte sexy hlas. To muselo být velké lákadlo na ženy recitovat jim francouzské básně do ucha. Zneužíval jste toho? Máte pravdu, hlavně po ránu mám bas až někde v suterénu. Nikdy jsem toho nevyužíval. Ale napsal jsem písničku právě o francouzštině a jak v ní zní všechno sexy. Jmenuje se *Muž bez jména* a v rámci našeho Cabaretu Calembour ji zpívám s Lucií Polišínskou. Je o tom, jak se dívka zamiluje do muže, který v televizi mluví francouzsky, aniž by mu rozuměla. Celý život o něm sní a až po letech si jeho slova přeloží a zjistí smutnou pravdu. Poslechněte si tu písničku na YouTube.

Takže jste toho ani jednou nezneužil? Naopak, mám to opačně. Ženy mám samozřejmě rád, ale nesnáším takové ty laciné triky. Myslím, že tím, jak se pohybuji v divadle, nemám rád hraní na to, co by zabralo. Třeba u sebe v bytě nebo jinde jsem nikdy prvoplánově nesedal k pianu, abych ženskou oblbнул. Ani když naléhala. (*smích*) Spíš třeba až po delší době, když už jsme se poznali. Jsem radši sám sebou, aby žena věděla, co ji čeká. Ani nikde mezi lidmi nemluví o tom, že jsem herec. Spíš to tajím.

Neříkejte mi, že vás lidé nepoznávají. V únosné míře. Nejsem žádná celebrita a je fajn zachovat si soukromí. Párkrát jsme s kamarádem byli na baru a někdo se pořád ptal, co děláme a že nás odněkud zná... Tak jsem si radši povolání vymyslel. Naposledy jsem takhle obchodoval se střechami. To byla spíš legrace a útek, ale je fakt, že pravdu říkám až na poslední chvíli. Někteří lidé jsou bohužel fascinováni

tím, jakou práci děláme, a pak nevidí Igora, ale prostě herce. A takových povolání, která vyvolávají reakci, je víc, například piloti nebo kdokoli v uniformě.

Letos na začátku roku jste na Instagramu oznámil narození potomka. Jak se s novou rolí sžíváte?

Zatím je to docela legrace, ale samozřejmě časem to bude náročnější. Jsem rád, že jsem si na otcovství trochu počkal. Řadu věcí jsem si vyzkoušel a už v sobě nemám takové ty mladistvé egoistické ambice něco si dokazovat, neženu se za kariérou. Kdybych byl mladší, byl bych možná trochu nervózní z toho, co jsem ještě nestihl. Teď už toho mám dost za sebou a věřím, že i před sebou. Stihl jsem například založit kapelu, což bylo náročné časově i finančně, a to bych s děckem asi nezvládl. Teď už se o obojí budu jen starat a užívat si ty radosti a stresy.

Nikde jste oficiálně neprozradil pohlaví miminka, řeknete nám ho?

Je to holčička.

Většinou rodičů příchod dítěte přeskládá priority. Máte to taky tak?

Zatím je to krátká doba a všechno nás teprve čeká. Nemám ale pocit, že by se mi v životě všechno přeházelo. Spíš mi přijde, že to otvírá další úhly pohledů na svět. Zajímavé je, že to člověk nepochopí, dokud to sám nezažije. Je to úplně sci-fi, ohromná věc... Naštěstí žijeme v době, kdy se muži více angažují, jsou více součástí všeho i během těhotenství.

Takže jste všechno prožíval se svojí partnerkou?

Jasně, nechtěl jsem nic podcenit a nechat ji v tom samotnou. Kamarád mi doporučil absolvovat předporodní kurz. Díky tomu jsem vnímal celou cestu těhotenstvím a můžu to doporučit všem ostatním chlapům. Samozřejmě jsem byl také u porodu. Silný zážitek, kdy si člověk uvědomí, o co všechno jde. Vyrazil jsem do porodnice hned po představení a dva dny nespál, protože po té slavné noci jsem se ještě vrátil na zkoušku představení *Privatizace* v Národním divadle. Věděl jsem, že by mě tam ten den docela potřebovali. Přišel jsem úplně mimo, dal si dva panáky whisky, koupil bublinky pro ostatní, zkoušku nějak přežil a pak zase jel za holkama.

Zjistil jste o sobě s narozením dcery něco, co jste do té doby nevěděl?

Byl jsem překvapený, že jsem trpělivější, dokážu probdít víc nocí a dokážu víc milovat. Prý i u mužů dochází k výlevu hormonů. Ten prý ale po šesti týdnech přejde. Snažím se být

„Řadu věcí jsem si vyzkoušel a už v sobě nemám mladistvé egoistické ambice něco si dokazovat.“

KDE IGORA UVIDÍTE

Právě natáčí minisérii o spisovatelce Simoně Monyové, kterou ztvární Tereza Ramba – Igor Orozovič zde hraje jejího manžela. Kromě silného dramatického příběhu chce seriál ukázat mechanismy toxického vztahu a otevřít společenskou debatu na téma domácí násilí a duševní zdraví.

Igor má na sobě:
tričko, Van Laack;
kožená bunda,
Fradj; kalhoty, GTA;
vše Studio Cielo

IGOR OROZOVIČ

Narodil se roku 1984 Praze.
Po maturitě na gymnáziu studoval
dva roky muzikálové herectví
na Konzervatoři Jaroslava Ježka a poté
činoherní herectví na DAMÚ v Praze.
Z angažmá v činohře Národního
divadla moravskoslezského v Ostravě
přešel do Činohry Národního divadla
v Praze, kde právě zkouší inscenaci
Tři mušketýři a *já*. V ND ho můžete
vidět i ve hrách *Privatizace*, *Hamlet*,
Naši Furianti ad. Hraje také v Cabaretu
Calembour, jehož je spoluzakladatel
i spoluautor, v muzikálu Davida
Bowieho *Lazarus* v Divadle Komedie
a ve hře *Brácha* v Divadle Ungelt.

Igor má na sobě:
kožená bunda,
Werner Christ;
tričko, Panicale;
kalhoty, GTA, boty,
Magnanni; vše
Studio Cielo

„Jen hormony to asi nebude. Rodičovství prostě člověka změní. Jsem tady najednou pro někoho.“

mezi zkouškou a představením doma a starat se v rámci možností o ženu s dcerou. Aspoň nějaký ten nákup, úklid, nádobí, uspávání, krmení, hlídání, výlety... Už máme po šestinedělí a ta radost a ochota trvá, takže jen hormony to asi nebude. Prostě to člověka změní. Jsem tady najednou pro někoho.

Fotky své partnerky nikde nezveřejňujete. Chcete ji chránit před světem showbyznysu?

Spíš mi to přijde zbytečné. Je to naše soukromí, partnerka není ze světa showbyznysu a nemá potřebu se někde prezentovat. Nevidíme k tomu důvod. Jinak ale spolu normálně chodíme na veřejnost, rozhodně ji netajím.

Loni jste oslavil čtyřicátku, přišel s ní nějaký zlomový okamžik?

Můj zlomový okamžik přišel se založením kapely a teď s narozením dítěte. Vlastně se vše hezky spojuje dohromady. Určitou krizí jsem prošel o několik let dříve, po covidu, a samozřejmě byla spojená i s uměleckou krizí. Kladl jsem si otázku, jestli to má smysl. Do čtyřicátky jsem tedy šel s vyřešenými věcmi a teď už si jen užívám.

Zahrál jste si už všechny role, které jste chtěl?

Jak jsem říkal, nemám už potřebu si něco dokazovat, dostávat ceny. Myslím, že znám svoje kvality, svoje nedostatky i dostatky. Zahrál jsem si toho strašně moc. Už to není o tom, že bych chtěl konkrétní roli, ale spíš že chci poznat určitého režiséra nebo hereckého kolegu. Jednu postavu ale v hledáčku mám – od mládí jsem si chtěl zahrát Salieriho. Během angažmá v Ostravě jsem hrál Amadea a vždy jsem postavu Salieriho chápal. Vidí genialitu, na kterou nemůže dosáhnout – a to se týká nás všech. Říká: „Vítejte, bratři v průměrnosti.“ To jsme de facto my všichni. Chtěl bych si zahrát zoufání člověka, který miluje umění, ale ví, že má své limity. Geniálně napsaná postava.

Máte nějakou roli, která vám utkvěla v paměti napořád?

Muzikál *Lazarus* v Divadle Komedie, poslední dílo Davida Bowieho. To je pro mě neustále silná záležitost. Jsou představení, která vás zas a znova překvapují. Je to pro mě jedna z nejnáročnějších věcí, které jsem kdy dělal. A pak britská inscenace *Brácha* v Divadle Ungelt. Společně s Veronikou Khek Kubařovou

a Markem Němcem v ní hrajeme nádherný rodinný propletenec. Dodnes řešíme, jak to ty postavy mezi sebou mají. Geniálně napsaná konverzační sága. Takové role přijdou jednou za pár let.

Vaší velkou vášní je sběratelství. Prý chodíte po bazarech a hledáte poklady.

Už miň. Ale když jdu kolem popelnice a je tam nějaká skvělá věc, tak ji musím prozkoumat. Nikdy nevíte, jestli nejde o poklad. Rád věci zachraňuju. A vždycky jsem měl rád věci s příběhem.

A máte to doma ještě kam dávat?

Nemám. Mám několik sklepů plných krámů, které musím vyklidit. Už jsem dal sám sobě stopku. Před časem mi v jednom pořadu terapeut Jan Vojtko vysvětlil, že by ty věci mohly být pro mě emoční kotvou. Je fakt, že nemám žádnou paměť – většinu svého života si nepamatuju a ty předměty mi to připomínají. Schovávám si každý text, který napíšu, každý scénář, každou věc, co dostanu. Jsem v tomhle velký nostalgik. Rád se k těm věcem vracím a díky tomu, že je vidím, přicházejí i vzpomínky. Zároveň mám rád hezké materiály – kámen, dřevo... Taky si rád vozím suvenýry z cest. Žádné magnetky na lednici, ale věci spojené s tamní kulturou. Třeba z Etiopie mám originální hliněnou dózu na kávu. Vozím si věci, které můžu používat, mám například trumpetu z Tibetu, je dva metry dlouhá a využívám ji na svých koncertech.

Co říká na vaši sběratelskou vášně partnerka?

Kvůli ní jsem se začal učit s věcmi loučit, aby mě nezabila.

Specializoval jste se ve svém sbírání na konkrétní předměty?

Vždy to byly určité vlny, nikdy jsem ale nebyl sběratel, který se do věcí noří a ví o nich všechno. Nejsem na čísla ani puntičkář. Sbíral jsem například šelakové desky, to je tak krásná věc! Mám pár gramofonů na kliku a je fascinující pustit si hudbu bez elektřiny. Bral jsem je třeba ven na piknik a s nimi dvacet desek, které vážily asi deset kilo. Jsou strašně těžké, a ještě se lámou, vlastně jsou úplně nepraktické. Ale gramofon natáhnete klikou a on vám zahraje písničku. Také mám doma fonografické válečky, ještě je na nich nápis Edison. Pak jsem

IGOR A HUDBA

Vedle herectví se Igor Orozovič věnuje také hudbě, vydal album *Když chlap svléká tmu*. Jeho skladby zaranžoval pro Moravskou filharmonii Olomouc hudebník Jan Lstibůrek. Záznam koncertu poběží 9. května v České televizi a bude na všech internetových platformách. Pro svůj zatím nejnovější filmový počín, romantickou komedii *Na horách*, složil s písničkářkou Tali singl *Za hory za dolů*.

Igor má na sobě:
sako, Eduard
Dressler, Studio
Cielo; polo tričko,
Reserved; kalhoty,
Levi's

sbíral staré sirky z celého světa – ještě v těch dřevěných krabičkách. To je věc, která nezabere moc prostoru.

Jste rodilý Pražák, máte místa, na která se rád vracíte?

Milion. Žiju přes deset let na Žižkově, to je moje srdcovka. Třeba Vítkov. Přijde mi silný v tom, že člověk z něj vidí Prahu z 360 stupňů a uvědomí si, že je její součástí – její krásy i té složité historie. Třeba ty dveře památníku – demagogický výklad minulosti. Ale i to patří k mnohovrstevnatosti a kouzlu Prahy. Je to jako vztah. Musíte milovat i ty horší vlastnosti. Myslím, že Praha je jedno z nejkrásnějších měst světa a pořád je co objevovat.

Prý máte rád kafe. Kam na ně chodíte?

To je těžké, začíná doba, kdy už ani bohatý člověk pomalu nemá na kafe ve městě. Vypiju jich denně pět až šest a to máte skoro 600 Kč, a ještě ani nevíte, jestli bude ta káva dobrá. Navíc já jsem fanda italské hořké kávy, a ne té hipster-ské kyselé, které je všude plno. Takže si často dělám kávu doma. Vrátil jsem se k džezvě, což je tradiční postup, který jsem odkoukal od mámy. Ta ji pila od našeho dětství. Příprava je vlastně malý rituál a chutná výborně.

Vášim kamarádem je David Matásek, který je velký fanoušek skútru Vespa. Četla jsem, že jste si ji také pořídil. Přijel jste na ní na náš rozhovor?

Ne, ale už jezdím jak drak – jakmile je víc než pět stupňů nad nulou. Jízda na Vespě vám hned zlepší náladu. Ten rozhled, ten vzduch! Patří k ní i určitý styl oblékání a životní náhled. Jsou majitelé, kteří si Vespu i sebe hezky tuní. Často vidíte slečnu v šatech nebo muže v sáčku. Je to stylové a krásné. A člověk je totálně svobodný. Jen trochu riskuje. Kdysi mi Ondra Pavelka, který má také Vespu, řekl jednu důležitou poučku: Po Praze s ní musí jezdit, jako by tě úplně všichni chtěli zabít. Překvapivě se na ní ale cítím víc v bezpečí než v autě. A kdyby na skútru jezdilo víc lidí, byla by tu dopravní pohoda.

*„Jízda na Vespě vám
hned zlepší náladu. Ten
rozhled, ten vzduch! Člověk je
na ní totálně svobodný.“*

marianne

ŽIVOT ZAČÍNÁ S MARIANNE

KVĚTEN 2025
79,90 Kč/3,49 €

SPECIÁL
Všechno
o mužích
MANUÁL
PRO ŽENY

Téma:
JAK SI
FÉROVĚ
ROZDĚLIT
DOMÁCÍ
PRÁCE

Anna **FIALOVÁ**

*„Nikdy nechci přijít o dětskou
hravost,“ říká oblíbená herečka*

ZAJÍMAVÉ ROZHOVORY:

• MARIE ROTTROVÁ • IGOR OROZOVIČ • JANA BERNÁŠKOVÁ

